

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jany Zemaníkovej a členov senátu Mgr. Lubomíry Kúdelovej a JUDr. Kataríny Pramukovej v právnej veci žalobcu v **1. rade: L. R.**, bytom B., žalobcu v **2. rade L. V.**, bytom M., žalobcu v **3. rade D. T. I., a. s.**, U., IČO: X., všetci zast. advokátkou JUDr. M. H., so sídlom M. proti žalovanému v **1. rade: JUDr. I. P.**, bývalý správca konkurznej podstaty úpadcu P. R., a. s., R., IČO: X., zast. Mgr. R. K., so sídlom H., žalovanému v **2. rade: O., a. s.**, I., IČO: X., žalovanému v **3. rade: JUDr. M. P.**, so sídlom K., správca konkurznej podstaty úpadcu P. R., a. s., R., IČO: X., zast. P. & PARTNERS, s. r. o., R., **o určenie neplatnosti právnych úkonov**, na odvolanie žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 35 Cbi 78/2005-Pú zo dňa 24. 02. 2009 jednomyselne takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 35 Cbi 78/2005 Pú zo dňa 24. 02. 2009 **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 35 Cbi 78/2005-Pú-383 zo dňa 24. 02. 2009 rozhodol tak že žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu opakovanej dražby zo dňa 08. 06. 2005 a návrhu na vydanie predbežného opatrenia, zamietol a žalovanému v 2.rade náhradu trov konania nepriznal.

V podrobnom odôvodnení spracovanom na 25 strán uviedol akými dôkazmi vykonal dokazovanie, čoho sa žalobcovia v 1/ až v 3/ rade pôvodne voči žalovanému v 1/ rade domáhali, konštatoval, že v priebehu konania došlo k zmene správcu konkurznej podstaty úpadcu P. R., a. s., že žalobca požiadali o rozšírenie účastníkov na strane žalovaného, ktorej žiadosti súd vyhovel, konštatoval zmenu žaloby v tom zmysle, že okrem určenia neplatnosti opakovanej dražby z 08. 06. 2005 žiadali určiť aj neplatnosť dražby 16. 07. 2004, zaoberal sa s otázkou pasívnej legitímácie správcu konkurznej podstaty JUDr. P. o námietke, či je potrebné rozhodovať o zmene správcu a konštatoval, že JUDr. P. ako správca konkurznej podstaty uskutočňoval obidve dražby i keď nie je toho času pasívne legitimovaný, ale tieto dražby uskutočňoval ako správca úpadcu a nie ako fyzická osoba. Citoval inzeráty, ktorými JUDr. P. oznamoval konanie dražby a poukázal na fakt, že okrem JUDr. P. zápisnicu o neúspešnej dražbe podpísala aj dozorujúca sudkyňa JUDr. Novotná, ktorú žalobcovia nenamietali. V odôvodnení rozhodnutia citoval ustanovenie § 27a ods. 9 zákona č. 328/ 1991 Z. z., zaoberal sa otázkami ohľadne námietok k znaleckému posudku vypracovanému k dražbe, otázkou vyvolávacej ceny a dôvodmi prečo bola uskutočnená opakovaná dražba. Konštatoval, že dozorujúca sudkyňa po konaní prvej dražby sa zaoberala návrhmi vznesenými žalobcami a dospel k záveru, že ak nedošlo k zrušeniu dražby, zrejme nebol dôvod. Pri opakovanej dražbe konajúci súd skúmal podmienky jej konania a dospel k záveru, že na tejto opakovanej dražbe poverená osoba súdom sa zúčastnila a zápisnicu z opakovanej dražby podpísala. K námietke žalovaného, či sa dražba mohla konať z dôvodu uznesenia o zákaze disponovať s majetkom úpadcu, konajúci súd uviedol, že uvedená dražba sa konať mohla, nakoľko aj z potvrdenia správcu zistil, že toto uznesenie mu doručené nebolo. S poukazom na citované ustanovenia § 1 ods. 1, § 2 os. 1 a § 2 ods. 2 ZKV prvostupňový súd v odôvodnení konštatoval, že uznesenie o vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu bolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky potvrdené a že žalobcovia nemôžu spochybňovaním konkurzného konania resp. vyhlásenia konkurzu žiadať, určiť neplatnosť predmetných dražieb a tvrdiť, že tieto sú nezákonné vzhľadom na to, že až aj vyhlásenie konkurzu bolo nezákonné. Prvostupňový súd jednoznačne v odôvodnení uviedol, že konkurz na úpadcu je vyhlásený právoplatne

a po vyhlásení konkurzu oprávnenia konať s majetkom podstaty prešli na správcu konkurznej podstaty, ktorý postupoval s odbornou starostlivosťou a riadil sa opatreniami konkurzného súdu, čo aj z opatrenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 46-24K 395/00 zo dňa 19. 04. 2005 je zrejmé. Prvostupňový súd v dôvodoch rozhodnutia jednoznačne uviedol, že žalobcovia po vykonanom dokazovaní neosvedčili ich nárok na určenie neplatnosti dražieb na základe čoho konajúci súd žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní v rozsudku 4 Obo 49/2009 zo dňa 22. júna 2010 rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 35 Cbi 78/2005-Pú zo dňa 24. 02. 2009 potvrdil. Za nesporné označil fakt, že kúpnopredajné zmluvy boli za úpadcu uzavreté správcom konkurznej podstaty boli vykonané za spolu účasti súdu a so súhlasom súdu. Fakt, že dražby sa zúčastnila osoba poverená súdom označil odvolací súd za jednoznačný a za skutočnosť ktorá v je v súlade so zákonom. Odvolací súd jednoznačne konštatoval, že dražba bola vykonaná sú súhlasom súdu, z ktorého dôvodu nie je možné platnosť dražby schválenej súdom spochybňovať žalobou o určenie neplatnosti tohto úkonu, nakoľko by išlo o spochybňovanie rozhodnutia súdu formou inej žaloby, čo by bolo v rozpore so zákonom. Dospel k záveru, že podľa konštatovania odvolacieho súdu, prvostupňový súd rozhodol v zmysle platných právnych predpisov, keď žalobu zamietol.

O mimoriadnom dovolaní Generálneho prokurátora Slovenskej republiky rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením 1 MOBdoV 5/2011 zo dňa 29. 09. 2011 tak, že mimoriadne dovolanie odmietol a žalovaným náhradu trov mimoriadneho dovolania nepriznal.

Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom II.ÚS 30/2011-38 zo dňa 29. 09. 2011 rozhodol, že základné právo L. R. L. V. a spoločnosti D. T. I., a. s. na súdnu ochranu zaručené v 51. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivý súdny proces zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru ochrane práv a základných slobôd bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4 Obo 49/2009 z 22. júna 2010 porušené a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 49/2009 zo dňa 22. júna 2010 zrušil a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej

republiky na ďalšie konanie. Ústavný súd Slovenskej republiky uložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky uhradiť žalobcom trovy právneho zastúpenia vo výške 375,11 eur a sťažnosti žalobcom vo zvyšnej časti nevyhovel.

Z obsahu Ústavné nálezu je zrejmé, že za predmet konania pred ústavným súdom označil posúdenie, či napadnutým rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 49/2009 zo dňa 22. júna 2010 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy a v čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému podľa názoru sťažovateľov malo dôjsť tým, že rozsudok najvyššieho súdu je nedostatočne odôvodnený, nespĺňa zákonom predpísané náležitosti je nejasný a v konečnom dôsledku nepreskúmateľný.

Ústavný súd v náleze pripomenul, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 36 ods. 1 Listiny, je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré je jasné a zrozumiteľné, dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranu proti takému uplatneniu. S poukazom na ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p. uviedol, že aj odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu / § 211 O. s. p. / musí dať odpoveď na všetky nastolené otázky účastníkom konania, ale len tie, ktoré majú podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. S poukazom na napr. I. ÚS 50/ 2011 uviedol, že preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu ale aj odvolacieho, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

Ústavný súd Slovenskej republiky s poukazom na ESEO uviedol, že jeho úlohu bolo posúdiť, či absencia odôvodnenia tak ako na ňu poukazovali sťažovatelia dosahuje intenzitu, že ňou bolo zasiahnuté do základného práva sťažovateľov zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 36 ods. 1 Listiny a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Podľa ústavného súdu sa odvolací súd skutkovými okolnosťami posudzovanej veci nezaoberal, ale iba všeobecne konštatoval, že platnosť dražby schválenej súdom nemožno spochybňovať, žalobou o určenie neplatnosti tohto úkonu a závery krajského súdu sa podľa

ústavného súdu o takúto argumentáciu neopierali. Podľa ústavného súdu, odvolací súd, nedospel na základe totožných dôvodov ako krajský súd, že žalobu bolo potrebné zamietnuť a nemožnosť napadnutia dražby žalobou o určenie neplatnosti právneho úkonu odôvodnil bez toho, o aké zákonné ustanovenie svoje tvrdenie, oprel. Podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky, Najvyšší súd Slovenskej republiky neuviedol z akého zákonného ustanovenia vyplýva, že platnosť dražby, ktorou sa speňažuje majetok úpadcu nemožno žalobným návrhom spochybňovať. Podľa ústavného súdu konštatovanie, že preskúmanie dražby by bolo v rozpore so zákonom, bez uvedenia právneho predpisu, alebo niektorého ustanovenia právneho predpisu, ktorý aplikoval a neuvedenie konkrétne s ktorým zákonom je preskúmanie dražby v rozpore, je takou skutočnosťou, ktorá spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Z uvedených dôvodov, podľa ústavného súdu napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nie je možné považovať za súladný s ustanovením § 157 ods. 5 O. s. p. eventuálne ani s ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. Podľa ústavného súdu bolo povinnosťou odvolacieho súdu reagovať na podstatné odvolacie námietky sťažovateľov smerujúce proti rozhodnutiu krajského súdu, alebo uviesť iné dôvody ,pre ktoré podľa jeho názoru bolo potrebné žalobu sťažovateľov zamietnuť za primeraného použitia procesnoprávneho predpisu napr. aj postup podľa § 213 ods. 2 O. s. p. Faktom, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa argumentáciou sťažovateľov nezaoberal, neuviedol na zvýraznenie správnosti a presvedčivosti rozsudku krajského súdu žiadne dôvody, a ani prípadne iné dôvody , pre ktoré bolo potrebné žalobu sťažovateľov zamietnuť, podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky spôsobili, že Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím postupom pri odôvodnení napadnutého rozsudku, porušil základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal v novom konaní ,podľa ustanovenia § 212 ods. 1, § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenie pojednávania s poukazom na Nález ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 30/ 2011-38 zo dňa 29. 09. 2011, vec prejednal a napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa v opätovnom odvolacom konaní potvrdil.

Predmetom odvolacieho konania je posúdiť správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorý návrh na určenie neplatnosti opakovanej dražby konanej dňa 08. 06. 2005 a dražby zo dňa 16. 07. 2004, zamietol.

Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že prvostupňový súd vykonal obsiahle dokazovanie množstvom dôkazov, ktoré v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne špecifikoval.

Z odôvodnenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky je zrejmé že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v odvolacom konaní nevysporiadal s námietkami žalobcov uvedených v odvolaní.

Z odvolania je zrejmé, že žalobcovia opätovne namietali skutočnosť, že zákon výslovne neupravuje procesné nástupníctvo v prípade ak dôjde k zmene v osobe správcu. Je pravdou, že prvostupňový súd sa v podstate vysporiadal s touto námietkou a správne konštatoval, že v čase keď bola podaná žaloba bol správne označený ako žalovaný JUDr. P., nakoľko bol správcom konkurznej podstaty úpadcu vykonával obidve dražby, ktorých neplatnosti sa žalobcovia domáhajú. Správne konštatoval, že keď v čase rozhodovania bol správcom konkurznej podstaty úpadcu žalovaný v 3/ rade, že účastníkom konania a procesné postavenie má správca konkurznej podstaty ako osoba ustanovená do tejto funkcie podľa ustanovenia § 14 ods. 1 písmeno c./ ZKV. Prvostupňový súd správne uviedol, že o zmene správcu nie je potrebné rozhodovať, nakoľko zmenu správcu súd berie na vedomie a pokračuje v konaní s tým správcom, ktorý bol konkurzným súdom do tejto funkcie správcu konkurznej podstaty ustanovený. Konajúci súd dospel k správne záveru, že JUDr. P., i keď uskutočňoval obidve dražby v tomto konaní nie je pasívne legitimovaný, nakoľko uskutočňoval obe dražby ako správca konkurznej podstaty a nie ako fyzická osoba, a preto odvolanie žalobcov, v časti v ktorej zotrávajú na žalobe voči žalovanému v 1/ rade, je právne bezpredmetné. Z odvolania je zrejmé, že podľa žalobcov odôvodnenie rozhodnutia obsahuje nesúrodé konštatovanie týkajúce sa toho čo uvádzajú jednotlivé procesné strany. Podľa odvolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia jasne vystihuje konštatovania účastníkov konania a je z neho zrejmé, čoho účastníci konania na obidvoch stranách domáhajú a podľa odvolacieho súdu ide o zrejmé a faktické odôvodnenie. Odvolací súd aj v tejto časti odvolania žalobcov označil za bezpredmetné. Tvrdenie žalobcov ohľadne nesúrodého konštatovania procesných strán v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, je iba subjektívnym nedôvodným tvrdením, z ktorého je iba zrejmá účelovosť ich podania. Podľa odvolacieho súdu, práve odvolanie žalobcov je nesúrodé zachádzajúce do jednotlivých skutočností, ktoré sú v podstate s výsledkom rozhodnutia o uplatnenom, nároku bezpredmetné. Nie je pravdou, že prvostupňový súd sa s argumentáciou žalobcov vysporiadal iba stručne, nakoľko z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že prvostupňový súd v pomerne obsiahlom odôvodnení sa podrobne zaoberal s skutočnosťami prečo žalobcovia ich nárok neosvedčili. Taktiež nie je pravdou tvrdenie uvedené v odvolaní,

že keďže žaloba smerovala k absolútnej neplatnosti právneho úkonu dražby nie je zrejmé, či súd považoval za neosvedčenú neexistenciu naliehavého právneho záujmu. Pokiaľ by súd pri zamietnutí žaloby vychádzal z dôvodu neexistencii naliehavého právneho záujmu nebol by sa zaoberal s žiadnymi tvrdeniami žalobcov, ktorými odôvodňovali ich právo, ale by s poukazom na ustanovenie § 80 O. s. p., žalobu zamietol. Z obsahu napadnutého odôvodnenia jednoznačne vyplýva, že súd sa žalobou zaoberal, a teda žalobu nekvalifikoval z hľadiska nepreukázania naliehavého právneho záujmu. Z uvedeného dôvodu odvolanie je aj v tejto časti je právne bezpredmetné. Námietku žalobcov, že konajúci súd sa dostatočne nevysporiadal s doručeným predbežným opatrením, odvolací súd označuje za bezpredmetnú. Skúmanie tejto otázky v žalobe o určenie neplatnosti právneho úkonu dražby uskutočnenej v konkurznom konaní je absolútne bezvýznamné a bezpredmetné, ktoré nemá žiaden vplyv pre rozhodnutie o uplatnenom nároku. Tento fakt vyplýva aj z odôvodnenia súdu prvého stupňa na strane 23, keď prvostupňový súd uviedol, že žalobcovia nemôžu spochybňovaním konkurzného konania, resp. vyhlásenia konkurzu žiadať určiť neplatnosť predmetných dražieb a tvrdiť, že tieto sú nezákonné vzhľadom na to, že vyhlásenie konkurzu bolo nezákonné. Prvostupňový súd jednoznačne v odôvodnení uviedol, že konkurz bol právoplatne vyhlásený, dražby boli realizované správcom konkurznej podstaty, že dražba bola vykonaná so súhlasom súdu, a preto ju žalobcovia nemôžu spochybňovať žalobou o určenie neplatnosti dražieb. Toto odôvodnenie vyplýva aj z obsahu odôvodnenia odvolacieho súdu, a preto odvolací súd dospel k rozhodnutiu pre zamietnutie žaloby na základe totožných dôvodov ako krajský súd v napadnutom rozhodnutí.

K námietke žalobcov v odvolaní uvedenej v bode V. odvolania, odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdením odvolateľov, že rozhodnutie krajského súdu neobsahuje základné náležitosti upravené v ustanovení § 157 ods. 2 O. s. p.

Z ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. vyplýva, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania stručne a jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôvodov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil a že súd dbá na to, aby odôvodnenie rozhodnutia bolo presvedčivé. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa podľa názoru odvolacieho súdu je zrejmé, že prvostupňový súd postupoval

v intenciách ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., a preto odvolací súd, odvolanie aj je v tejto časti, označil za nedôvodné.

Ústavným nálezom Slovenskej republiky, ktorým bolo rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Obo 49/2009 zo dňa 22. júna 2010 zrušené ako jeho nedostatok je uvedený, že neobsahuje právne ustanovenie na základe ktorého odvolací súd dospel k záveru, že dražba bola vykonaná so súhlasom súdu, z ktorého dôvodu nie je možné platnosť dražby schválenej súdom spochybňovať žalobou určenie neplatnosti tohto úkonu, nakoľko by išlo o spochybňovanie rozhodnutia súdu formou inej žaloby, čo by bolo v rozpore so zákonom.

Z ustanovenia § 66e zákona o konkurze a vyrovnaní v platnom znení vyplýva, že na konkurz sa použijú primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

Z ustanovenia § 135 ods. 2 O. s. p. vyplýva, že inak otázky, o ktorých patrí rozhodnúť inému orgánu môže súd posúdiť sám. Ak však bolo o takejto otázke vydané príslušným orgánom rozhodnutie, súd z neho vychádza. V danom prípade bolo právoplatne uznesením o vyhlásení konkurzu rozhodnuté, právoplatne bol ustanovený správca konkurznej podstaty, čo jednoznačne vyplýva z odôvodnenia súdu prvého stupňa uvedeného v odôvodnení, v ktorom konštatuje, že žalobcovia nemôžu spochybňovaním konkurzného konania žiadať učiť neplatnosť predmetných dražieb spochybňovať, že tieto sú nezákonné vzhľadom na to, že aj vyhlásenie konkurzu bolo nezákonné. Sporné nie je, že na úpadcu bol právoplatne vyhlásený konkurz, že bol ustanovený správca konkurznej podstaty, ktorý je oprávnený konať s majetkom podstaty a ktorý je povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou v súlade s ustanovením § 8 zákona o konkurze a vyrovnaní v platnom znení. Fakt, že správca sa riadil opatreniami konkurzného súdu aj v tomto prípade sporný nebol, čo je zrejme aj z opatrenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 46-24 K 395/00 zo dňa 19. 04. 2005 ako je uvedené odôvodnení súdu prvého stupňa, na ktoré odvolací súd poukazuje.

Právny názor, že otázku dražby nemožno posudzovať v inom konaní než v konaní podľa uvedeného ustanovenia a to ani ako otázku prejudiciálnu vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 Cdo 186/2010, v ktorom sa síce zaoberá otázkou

neplatnosťou dražby dobrovoľnej podľa ustanovenia § 21 ods. 2 zákona č. 527/ 2001 Z. z. V danom prípade ide o analogický prípad, ide o dražbu vykonanú v konkurznom konaní a pokiaľ osoba dotknutá na svojich právach touto dražbou v konkurzom konaní nenamietala dôvody neplatnosti dražby, nemôže formou určovacej žaloby žiadať vysloviť rozhodnutie, že ide dražbu neplatnú. Jednoznačné právne ustanovenie pre vyslovenie tohto právneho názoru neexistuje, ale bolo by rozpore s zásadou právnej istoty aby o platnosti úkonu, ktorý bol schválený v konkurznom konaní konkurzným súdom mohlo byť rozhodované v inom civilnom konaní na základe určovacej žaloby podanej osobou, ktorá sa cíti byť povolenou dražbou dotknutá.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na uvedené dôvody rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 35 Cbi 78/2005-Pú-383 zo dňa 24. 02. 2009 podľa ustanovenia § 219 O. s. p. potvrdil.

S ostatnými námietkami uvedenými v odvolaní, vzhľadom na skutočnosť, že ide o žalobu s poukazom na vyššie uvedené, nedôvodnú, sa odvolací súd nepovažoval za potrebné a účelné zaoberať, keďže ide o námietky pre posúdenie dôvodnosti žaloby, bezpredmetné.

O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žalovanému trovy v odvolacom konaní nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 24. októbra 2013

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková